

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 67/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2002 predbežne prerokoval sťažnosť R. I., K., zastúpeného advokátom JUDr. A. B., B., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky konaním a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 84-81/01, 6 Sž 95-98/01 z 31. októbra 2001 a súvisiacimi rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska Košice, Garbiarska 1, z 9. marca 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. I. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2002 doručená sťažnosť R. I., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. A. B., B., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného ustanoveniami čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) konaním a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) sp. zn. 6 SŽ 84-81/01, 6 SŽ 95-98/01 z 31. októbra 2001 a súvisiacimi rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska Košice, Garbiarska 1 (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), z 9. marca 2001 č. VI/210/1673/1365/2000, VI/210/74/1428/2001, VI/210/1673/1363/2000, VI/210/74/1430/2001, VI/210/74/1431/2001, VI/210/1673/1366/2000, VI/210/281/1432/2001 a VI/210/74/1429/2001 týkajúcimi sa uloženia daňovej povinnosti (doplatenia dane z pridanej hodnoty) sťažovateľovi.

Na výzvu ústavného súdu z 2. mája 2002 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť (odstránil nedostatky) podaním z 19. mája 2002. Sťažovateľ tvrdil, že najvyšší súd mu neposkytol „účinnú súdnu ochranu“. K porušeniu ním označeného základného práva došlo podľa jeho názoru tým, „že sa Najvyšší súd neriadil dôsledne ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré vykonávajú článok 46 ods. 1 a 2 Ústavy“. Napadnutým rozsudkom, ktorým zamietol jeho žalobu, najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa „...rozhodol v rozpore s Ústavou zaručenou súdnou ochranou“, a tým porušil jeho „základné právo na účinnú súdnu ochranu“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd:

- a) preskúmal ústavnosť napadnutých rozhodnutí a konania, ktoré im predchádzalo,
- b) vyhovel jeho sťažnosti a vyslovil, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom porušil jeho označené základné právo, zrušil tento rozsudok a zároveň vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie,
- c) vydal predbežné opatrenie a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu až do rozhodnutia o jeho sťažnosti.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namietal protiústavný postup v sťažnosti menovaných štátnych orgánov, ktoré napadnutými rozhodnutiami o uložení mu daňovej povinnosti mali porušiť jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované ustanoveniami čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy .

Aj keď sťažovateľ k svojej sťažnosti predložil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bez vyznačenia jeho právoplatnosti, z obsahu jeho ďalšieho podania z 19. mája 2002, str. 5, ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť najneskôr 16. novembra 2001.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

Predmetná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 15. apríla 2002, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že plynutie dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začalo až dňom doručenia mu oznámenia generálneho prokurátora o nevyhovení jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. po 27. marci 2002. Samotné podanie podnetu v prípade jeho nevyhovenia generálnym prokurátorom nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Samotný podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti na ústavný súd.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 19/01).

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2002

